

HET WAS WEER (H)AF

Bij een vroegere aankondiging van een door de Haagse Amateur Filmclub te verzorgen filmavond schreven wij eens: Goede wijn behoort geen krans!

De waarheid van dit gezegde is op 22 februari weer ten volle gebleken. Voor een geheel bezette zaal werden amateurfilms gedraaid door de heren van Hilto en Kroemer, als vertegenwoordigers van de H.A.F. De heer Brunstede was op het laatste ogenblik verhinderd en de films van de heer Van Hilto vormden ditmaal de hoofdschotel. En ik kan u verzekeren, dat het een zeer smakelijke hoofdschotel was!

Op de inhoud van de films wil ik niet nader ingaan; zij die aanwezig waren kunnen daarover zelf oordelen en de afweziggen kunnen door een krantenartikelje toch niet worden overtuigd van de kwaliteit van deze films. Maar dat een amateur in staat is films te maken van een dergelijke vercheidenheid en technische uitvoering stempelt de heer van Hilto toch wel tot één van de beste filmamateurs in Nederland. Waarmee ik niets wil afdoen aan „de vijf busten van Mariketa”, vijf films van vijf verschillende H.A.F.-leden, die door een knap gemaakt begin en slot tot één film — en wat voor één! — waren samengevat. Een kostelijk geheel.

H.A.F.-mensen, hartelijk dank en wat ons betreft: tot de volgende keer.

VAN HARTE...!

HUWELIJK (Maanweg):
A. v. d. Tempel, Constructiebureau RAT, met mev. D. W. Warmar, d.d. 2-3-1961.

GEBORREN (Maanweg):
Dochter van W. J. Meekel, Radionomage, d.d. 1-2-1961; Helène S., dochter van J. M. Thierry, Financiële administratie, d.d. 11-2-1961.

VEEL DANK!

Hierbij bevestig ik u mijn hartelijke dank voor alle bijdragen van medeleven, ondervonden tijdens mijn ziekte.

H. Gerrits,
Plaatsbewerking.

Ondergetekende dankt hierna de directe, chefs en collega's voor de mooie cadeau's en belansstelling bij zijn 12½-jarig jubileum.

W. van Boven,
Radionomage.

Comité Ziekentroost dankt ik hierbij hartelijk voor hun medeleven en de fruitmand, die ik gedurende mijn ziekte mocht ontvangen.

T. G. Snel,
Galvano.

Ziekentroost, oazen en collega's, dank ik heel hartelijk voor hun gaven en belansstelling, die ik gedurende mijn ziekte mocht ontvangen.

Mevr. A. C. M. Triessens-Thijssen,
Transit. fabricage.

Langs deze weg danken wij directe, chefs en collega's voor de belansstelling en geschenken ter gelegenheid van ons huwelijk.

G. Ph. van Veen,
Montagemagazijn.

Langs deze weg wil ik dank zeggen aan de directe, Ziekentroost, chefs en collega's voor de gaven, die ik tijdens mijn ziekte mocht ontvangen.

T. J. van Leeuwen jr.,
Televisielaboratorium.

Aan de afdeling Werkvoorbereiding: Voor de betoonde belangstelling, ondervonden bij de boorte van mijn dochter, zeg ik u mede namens mijn echtgenote hartelijk dank.

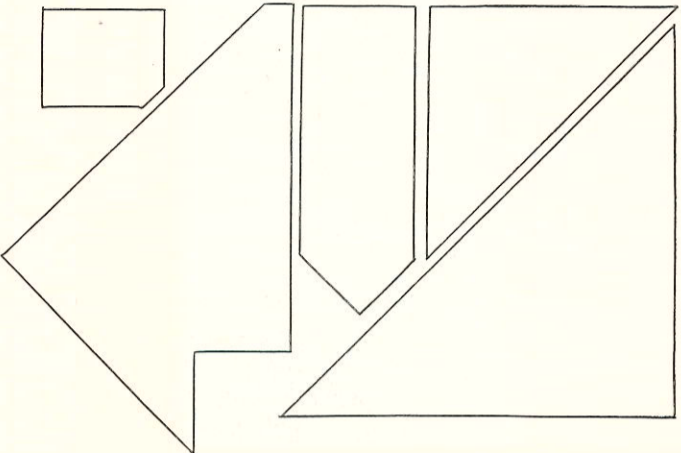
A. A. M. van Schaven,
Werkvoorbereiding.

PUZZEL Nr. 50

Het is de bedoeling dat u van deze vijf figuren een passend vierkant maakt. Eenvoudig, niet? Doe uw best, dan hebt u een kansje op een van de zes prijzen: 1e prijs f 15,—, 2e prijs f 10,—, 3e prijs f 7,50, 4e, 5e en 6e prijs f 5,—.

Oplösungen moeten uiterlijk dinsdag 14 maart a.s. in het bezit zijn van mev. Hartsuiker, redactie VDH-tje.

814311

Het is noodzakelijk dat wij bovengestand nummer nog eens uitdrukkelijk naar voren brengen. Het is namelijk ons Haagse telefoonnummer en bij ziek melden is gebleken dat men nog wel eens ons oude telefoonnummer gebruikt omdat dat op oude formulieren nog voorkomt. Wij verzoeken alle lezers dingende om of dit stukje uit te knippen en op een gemakkelijke te raadplegen plaats te bewaren, of in de telefoongids het nummer op te zoeken, waarin het uiteraard juist staat vermeld.

LOON AFHALEN

Iedere donderdag vindt de loonbetaling aan uur- en weekloners plaats. Indien men op het moment van uitbetalen niet aanwezig is, zijn er drie manieren om alsnog in het bezit van het loon te komen.

1. U haalt het zelf af — als dat kan en mag — 's vrijdagsmiddags tussen 14.00 en 15.30 uur in de wachtkamer Medische Dienst of u laat uw loon daar afhalen door iemand anders, die dan een

door u getekende machtiging moet afgeven.

2. U verzoekt de afdeling Loonadministratie 's maandagsmorgens, uw loon per postwissel aan u over te maken.

3. U zorgt ervoor dat een collega van uw eigen afdeling een machtiging heeft om uw loon in ontvangst te nemen; heeft hij die machtiging en levert hij die

donderdag vóór 9.00 uur bij uw tijdschrijver in, dan krijgt uw collega reeds donderdagsmiddags uw loon en zou het dus 's avonds in uw bezit kunnen zijn.

Het klinkt misschien wat onprettig, maar het is ons in de bestaande organisatie nu eenmaal onmogelijk op elk moment wanneer het u het best uitkomt met uw loon klaar te staan. Houdt u daarom aan bovenstaande regels.

Negen uur werken te lang voor jongeren?

Kort geleden heeft de Sociaal Economische Raad aan de Regering advies uitgebracht over de kwestie van werktijdverlenging tot 9 uur per dag, als gevolg van de invoering van de vrije zaterdag, waarvan vooral jeugdige personen (14 t/m 17 jaar) in verband met het door hen te volgen avondonderwijs nadeel zouden ondervinden.

Men is tot de conclusie gekomen dat de overgang naar een 9-urige arbeidssduur minder groot is dan men aanvankelijk zou veronderstellen. Het gaat in de meeste bedrijven om een verlenging van plm. 30 minuten per dag. Bovendien geven veel bedrijven, waaronder ook Van der Heem N.V., de jongeren de gelegenheid een middag per week deel te nemen aan het vormingswerk op de zogenaamde Levensscholen, hetgeen natuurlijk een welkome onderbreking van het werk is.

De radiovereninging AVRO stelde er belang in een reportage over dit onderwerp samen te stellen en riep daarvoor maandag 11. de medewerking in van ir. P. G. Zaaier, directeur van onze N.V.,

het V.D.H.-tje

VANDER HEEBEM

Redacteur:
C. SCHREVEL
Nr. 685
3 maart 1961

PERSONELSORGaan VAN VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG EN UTRECHT

VORMING BEDRIJFSJEUJD IN DE PRAKTIJK

Enkele maanden geleden hebt u in ons VDH-tje in een tweetal artikelen iets kunnen lezen over de achtergronden en de noodzaak van de vorming van onze jonge werknemers. Wij willen aan deze aspecten van het vormingswerk dan ook zonder meer voorbijgaan en u iets vertellen over de praktijk, zoals deze zich aan ons voordoet op de beide centra die onze jongens bezoeken.

Vanaf begin november begeven praktisch alle jongens beneden 18 jaar in ons bedrijf te Den Haag zich groepsverwijs op dinsdag- of woensdagmiddag naar de Schelpkade, waar het Vormingscentrum voor de Haagse bedrijfsjeugd is gevestigd, of naar de R.K. Levensschool aan de Noordpolderkade.

Het programma komt in grote trekken geheel overeen en kan in drie hoofdnoten worden verdeeld:

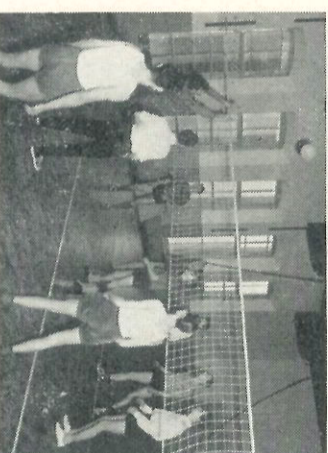
- Algemene vorming
- Lichamelijke opvoeding: sport en spel
- Handenarbeid.

Bij ons bezoek vielen wij midden in een discussie over het onderwerp „Professionalisme of amateurisme?”, dat uitgebreid besproken was en nu aan de hand van het instructieve filmpje over de grote voetballer Stanley Matthews nog eens werd toegelicht.

Het belangrijkste hierbij is niet of men tot eenzelfde conclusie komt, maar dat de jongens tot een bepaalde eigen mening kunnen komen en hierna ook uiting weten te geven.

In het algemeen is dit een vrij moeilijke opgave. Het valt niet mee om zo lang stil te zitten en dan nog je voorwoord te moeten doen ten aanhore van al je kameraden, die je misschien zullen uitlachen, of er heel anders overdenken. Misschien vinden zij het gek wat je

zegt en pas op je woorden, want morgen tijdens het werk of in de pauze krijg je het vierkant op je boterham! Ook van de leiders vergt dit heel

wat. 't Is moeilijk om een zodanig onderwerp te vinden, dat allen interesseert en om de discussie zo te leiden, dat allen er bij blijven en men elkaar niet bewust of onbewust met te felle kritiek kwelt.

't Is dan ook niet te verwonderen, dat wij een andere discussiegroep aantroffen die het onderwerp besprak: „Wat verwachtten wij van het vormingscentrum?” Spreek je daar nu eens over uit. Heb je kritiek, maak die dan kenbaar, maar toon een positieve houding. Er is door de leiding een bepaald programma opgesteld, maar leven er

speciale wensen ten aanzien van een te bespreken onderwerp, dan is er zeker voldoende vrijheid om van het programma af te wijken.

Dit geldt ook voor handenarbeid en sport, beide „vakken” die tot nu toe in het algemeen — begrijpelijk — meer geprecieerd worden.

De meesten van onze jongens zijn nu eenmaal meer op praktisch doen ingesteld dan op het nlm of meer zwaarwichtig bomen over van alles en nog wat.

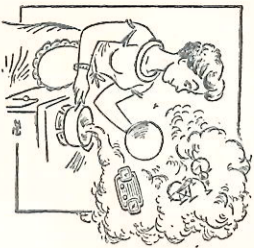
Het vak „Handenarbeid” is veel omvattend. Letterlijk alles wat je met je handen maken kunt, valt er onder. Bijzonder aardige schemerlampjes, gipsmodelletjes, glasmozaïekjes en metalplastiekjes, houten gebrnuksvoorwerpen, enz., zagen wij tentoongesteld. Sommige jongens tonen bepaald een kunstzinige aanleg, andere blijken erg handig in het vervaardigen van werkstukjes en het doen van reparaties.

Bij allen is er de grote voldoening iets van begin tot eind tot een goed resultaat te hebben gebracht. Overmoede kwaliteiten komen hier soms aan het licht en kunnen het begin vormen van een hobby, die later zeer waardevol zal blijken.

Na deze inspannende activiteiten die veel concentratie vragen vormen sport en spel een zeer welkome afwisseling. Ook hierbij variëren de wensen van de jongens sterk naar persoonlijke behoeften. Sommigen zouden graag nieuwere tactiken van sport willen leren, zoals als bijvoorbeeld judo; anderen willen liever specialisatie in een bepaalde sport, weer anderen zouden graag mogelijkheden zien om te bijharen en tafeltennis te spelen. Zoveel hoorden, zo

Vervolg pag. 2 kolom 3

UIT DE VDH-KEUKEN

MONTAGE ABSTEDERDIJK

door H. C. EVERHARD

Op enige uitzonderingen na, is de montage Abstederdijk ingesteld op het fabriceren van halfabrikaten. Slechts de verwaringsdeken en platenspelers bleven als enige gereedproducten achter toen stofzuiger, zelfwrijver, ventilatoren, enz. naar de fabriek Keulsekade verhuisden.

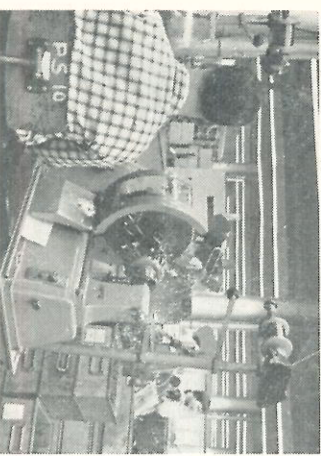
De voorste helft van de montage was vroeger specifiek wikkelfabriek, terwijl de achterste helft in hoofdzaak motor- en gereedproductmontage was, wat weer met zich meebracht, dat vóór in hoofdzaak dames en achter alleen maar heren zaten.

Deze groepering was eigenlijk een soort traditie geworden waarmede echter gebroken moest worden toen men een andere routing bij de fabricage wilde loepassen en zo zijn dus rotor- en statorwikkeldbanden midden in de montagegroepen terechtgekomen.

De veranderde routing was nodig om de eerste stappen te zetten op de weg naar het ideaal: „van rotor- en statorplaatje naar motor zonder tussenvoorraden.” Tussenvoorraden vragen ruimte en ruimte is iets wat in de fabriek Utrecht niet aanwezig is.

Een van de grootste belanningen was wel het impregneerproces van motor en stator, dat ± 10 dagen vergde voor de rotor zijn verdere bewerking kon ondergaan. Door het invoeren van ingelichans kon deze bewerking worden teruggebracht tot één uur.

De machines, die nu de taak van de impregneerderij hebben overgenomen, leveren elke minuut een anker af met de regelmaat van een klok.

Micafil wikkelaanmaak.

Deze machines — vol-automatisch — zijn geconstrueerd en ontwikkeld in nauwe samenwerking tussen het constructiebureau Maanweg en machine-revisie Utrecht en het resultaat is om trots op te zijn.

Voor het vervangen van het impregneren der stator is reeds een methode ontwikkeld, maar de invoering wacht nog op de hiervoor benodigde bandagegemachines, die in aanmaak zijn.

Zijn deze klaar, dan vervalt het impregneren; hiervoor in de plaats komt een met plasticfolie gebandageerde stator. Dan is het mogelijk, door een juist-

Een gedeelte van de wikkelfabriek voor rotoren en statoren.

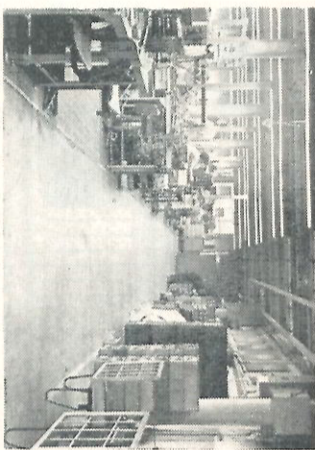
te afstemming der groepen, zonder verdere opslag, van „plaatje tot motor” te produceren.

Behalve deze voor Utrecht zo belangrijke verbeteringen zijn er in de loop der tijden interessante verbeteringen aangebracht, o.a. in het wikkelen van de rotoren op Micafil automaten.

Door invoering van een speciale wikkelpop is het mogelijk geworden de gehele machinetijd ergens anders mee te vullen, omdat deze kop de machine in staat stelt het gehele anker achter elkaar af te wikkelen. Een speciaal draaibank voor het voor- en diamantdraaien der collectoren werkt geheel automatisch en draagt een steentje bij tot verhoging der produktiviteit.

Montage en expeditie zijn in Utrecht één en ook hier is de steeds toenemende stroom van goederen de oorzaak van vele veranderingen.

Werd in 1950 het transport per bakfiets uitgevoerd, al spoedig moest een driewielig motorvehikel zijn taak overnemen, op zijn beurt weer vervangen door een volkswagenbestelauto en daarna door een echte vrachtauto, die nu ook het vervoer al niet meer aan kan. Tevens werd de heftigheid in gebruik genomen waardoor snellere aan-afvoer mogelijk werd.

De transportgang achter de banden, voor de nieuwe toiletten.

Tot een voor de montage wel prettige consequentie van de heftigheid, behoorde de aanleg van een rijspad en hiervoor moesten de toiletten, die altijd een sla in de weg vormden, worden afgebroken.

Ter geruststelling van de Arbeidsinspectie: ze werden aan de andere zijde van de muur weer opgebouwd — en hoe..... „als in een schouwburg”. Al met al werd de zaak er wat ruimer door.

Bovengenoemde veranderingen geven uit de aard der zaak nog al eens verschuivingen, maar ik geloof, dat dit goed is om versterking te voorkomen en de drang om beter en goedkoper te produceren levendig te houden.

1 MEI VRIJ

Zoals u bekend is, geldt bij Van der Heem N.V. de regeling dat de door de regering aangewezen dag ter viering van de nationale bevrijding voor ons personeel een extra vrije dag betekent.

Reeds jaren geleden heeft de regering het vieren van de bevrijding laten samenvallen met de verjaardag van Hare Majesteit de Koningin. Aangezien nu door de regering is vastgesteld dat Hare Majesteits verjaardag zal worden gevierd op maandag 1 mei, betekent dit dat ons personeel die dag vrij is.

VERVOLG VAN PAG. 1

veel zinnen, maar de mogelijkheden van een vormingscentrum zijn ten slotte beperkt.

Beide vormingscentra zijn gevestigd in oude scholen, waarvan enkele lokalen zijn opgeknapt. Er is heel wat werk verzet om de lokalen een fris en prettig aanzien te geven. Nieuwe vloeren, kleurrijke verf op deuren en muren, betere verlichting, ventilatie, etc. geven de zaak een heel ander aanzien, maar kosten handen vol geld. De mogelijkheden zijn vele, al heeft men, zoals met alles wat nieuw wordt opgezet, nog wel met moeilijkheden te kampen en blijven er nog vele wensen bestaan. Het is een dynamisch werk, omdat men met mensen, jonge mensen, te maken heeft, maar een werk dat onze volle aandacht en warme belangstelling zeker verdient en nodig heeft.

W. G. Reimink.

Zaffe lef

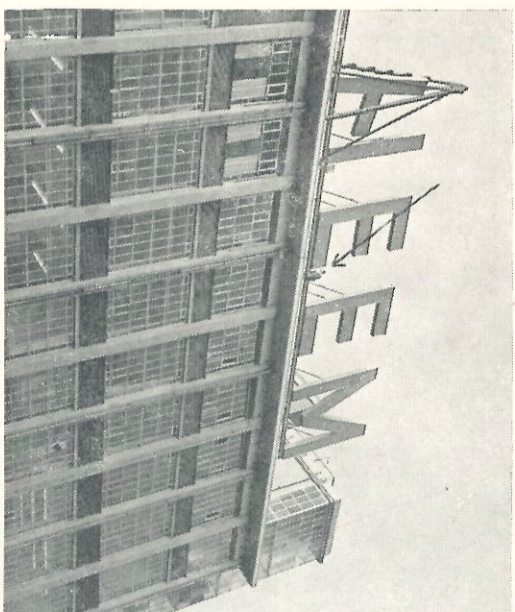
Uit de tijd van de wadgelijke krachtpatserij van het natiom en het fascisme, dat een serie obscure figuren voor het voetlicht heeft gebracht en kans bood om hun misserige machtsverlust op medemenssen te botbieren, ruypen we ook nu nog af en toe een rotte tappel. Een der vinnigste figuren is de Jordenijslachteer Eichmann, die nu in Israël in het geyang zijn berechting afwacht. Hij is zijn intocht in de cel begonnen als „interessant”. Hij vertelde alles wat hij had gedaan tot in details om de historie vooraf volledig te doen beschrijven en zijn inloedrijke rol daarvan vast te leggen. Intussen rookte hij sigaretten en las romans. Het was immers allemaal al weer zo lang geleden; 't zal alles wel met een sissser aflopen. En hij voelde zich het centrum van een wereldbelangstelling.

Toen is zijn advocaat gekomen, een Duitsler, die hem vertelde, dat het voor hem wel op de guld zal nitdraven en dat teder van hem volgt. Daarop is meneer Eichmann in gevezen uitgearsten, zit in zak en as en beurturt en beklagt zich zelf zeer diep. Nu is het oppussen, dat sommige kranten er geen drama van gaan maken en deze massamoordenaar tot een tragische figuur promoveren.

We kennen die Eichmannettes in allerlei edities en variaties. Een werker in het bedrijf mistgaat zich aan de eigendom der zaak of van een collega. Of hij hadt een of andere dwaze streek uit, die men nu eenmaal besist niet kan danvaardden. Dan krijgt hij of de een of andere schade. Dan begint het gemimmer. Hij vindt het zo erg voor zijn gezin.

Hoe moet dat ernnee? Het zal voor zijn vrouw en kindertjes zo wrekelijk zijn. Of hij stat de misere van zijn eigen leven uit; hoe veel beroevendigheden hij al heeft te verwerken geworden. Hij is verschrikkelijk met zich zelf begaan. Merkwardig, dat aan zo'n affaire behalve hun eigen kant ook die van hen zit, die door hun doen beschuldigd of vernietigd zijn. Ze hadden wel de lef hun fout te maken ten koste van die ander. Maar bij het vallen van de bijl is de lef verandert in lafheid.

Scheurer Sr.

GROOTSI

Van der Heem N.V. wil de aandacht trekken van hen, die zich in de omgeving van de fabriek bewegen. Het laatste gedeelte van het verlichtingsproject, het plaatsen van kolossale letters (4,85 meter) op het dak van het hoofgebouw te Den Haag, is in volle gang. Als de verlichting erop is aangebracht en brandt zal bijna niemand eraan ontkomen er een oogje aan te wagen.

EEN AVOND VOL AFWISSELING

We leven in een tijd van grote spanningen. Hiermee vertellen wij niets nieuws en u zult ook weten, dat bijna al die spanningen ontstaan door de tegenstelling tussen Oost en West. Maar moeten we dat hele gedoe, al die gewichtigheid eigenlijk niet door een optimistische bril bekijken!

ZANG, BALLET EN FILM OP 9 MAART A.S.

Dit zal u niet moeilijk vallen als u op 9 maart komt kijken naar „Hij, zij en de onderrok”, een kostelijke film, waarin de tegenstelling Amerika-Rusland in het komische vlak wordt getrokken. U ziet daarin de Amerikaanse komiek Bob Hope optreden, naast Katherine Hepburn, die met een MIG-straaljager uit Moskou komt gevlogen en in Londen groot opzien baart. U zult schaterlachen om de situaties die daaruit ontstaan. De film is een persiflage op Rusland en Amerika tegelijk.

Voor de pauze zal het VDH-mannenkoor voor u optreden, en ons ballet zal een openbare les geven. Dit betekent niet, dat u allemaal mag — of moet — meedoen, maar wel, dat u zal meemaken, wat er allemaal aan zo'n les vastzit. Gelooft u ook niet dat het aanbepeling verdient deze avond besist mee te maken! Voorziet u dan maandag 6 maart a.s. van kaarten, die gedurende de pauzes in de beide kantines verkrijgbaar zijn.

Ongevraagd compliment

Het bekende instituut P.B.N.A. te Arnhem, dat velerlei schriftelijke lessen uitgeeft, speciaal op bedrijfsgebied, heeft o.a. een cursus voor bazen over „Personeelsleiding”. Een cursist uit de omgeving van Voorburg, 57 jaar oud, schreef onder de laatste les spontaan:

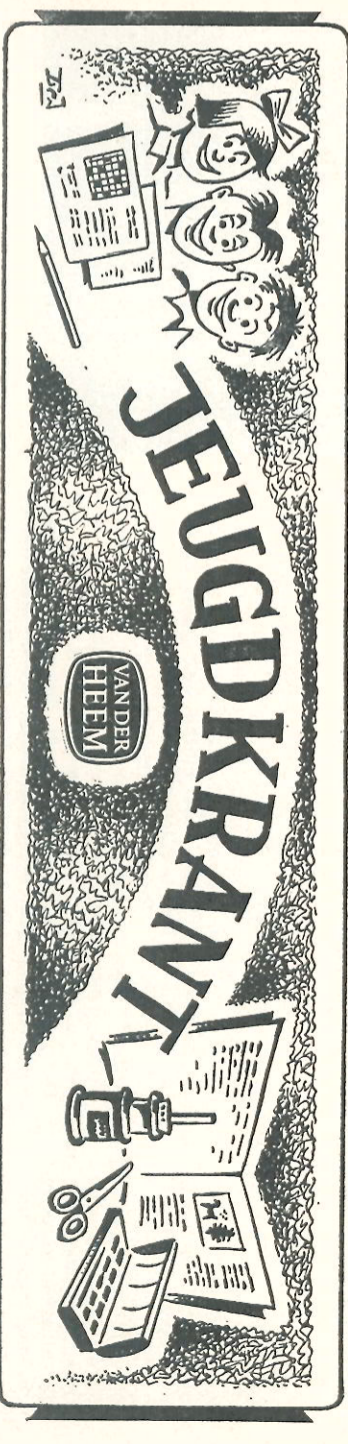
Wat het peil van deze cursus betreft heb ik me als Voorburger afgevraagd, of deze cursus misschien zijn stempel al heeft gezel op de N.V. Van der Heem of andersom, of dat er een wisselwerking is geweest. Maar mijns inziens moet er ergens verband bestaan tussen die twee. En dat bedoel ik echt als een eerlijk bedoeld compliment voor Van der Heem naar al, wat ik er zo onder mijn kennissen over hoor.

Hartelijk dank, onbekende cursist! We zullen trachten, ons naar dit peil te gedragen: afdeldom verplicht!

C. H. Hidla, Constr. bur. Elektr. App.

De heer J. J. Voogt van de afdeling Onderhoudskdienst herdenkt dinsdag 7 maart dat hij 12½ jaar in dienst van Van der Heem is. Wij wensen hem een prettige viering toe.

En hier zijn onze nieuwe puzzels

Bij de oplossingen van onze puzzels komen we vaak dezelfde namen tegen. Er is echt wat je noemt een bepaalde groep kinderen, die altijd of bijna altijd aan onze puzzelwedstrijden meedoen. Van andere kinderen — en er zijn heel wat, dat zie je wel als we ons Sinterklaasfeest vieren — zien we evenwel zelden of nooit een oplossing.

Doen jullie nu eens allemaal mee? Je weet, er zijn altijd mooie prijzen te verdienen en hoe meer inzendingen we krijgen, hoe meer prijzen wij beschikbaar stellen.

We gaan het nu weer eens anders doen dan anders. De kinderen tot en met acht jaar krijgen dezelfde opgave. En ook voor de kinderen van 9 jaar en ouder hebben we maar één puzzel. Maar als we de oplossingen gaan bekijken houden we dezelfde leeftijdsgroepen aan als vroeger en in elke groep worden weer prijzen uitgeloot.

Voor de kinderen tot en met 8 jaar

Voor jullie hebben we een aantal verborgen meisjes- of jongensnamen. Welken jullie hoe dat gaat? Moet je luisteren. Als ik de volgende zin opgeef:

ER ZAL IEMAND KOMEN

dan is de verborgen meisjesnaam: Alie. Deze letters staan namelijk achter elkaar. Duidelijk?

Uit de volgende zinnen moeten jullie nu die verborgen meisjes- en jongensnamen zoeken.

1. Wacht even, ik kan niet vlugger.
2. Bedaar toch en kom hier (2 namen).
3. Ik kom niet veel later dan gisteren.
4. Nemen er maar een, ik heb er toch twee.
5. Ik weiger dat te geloven.
6. „Welja”, riep hij, „gooi dat maar weg”.
7. Die tol gaat binnenkort verdwijnen.
8. Hij wil liever met ons mee.
9. Welke esdoorn vind je het mooist?
10. Die straat is heel smal.

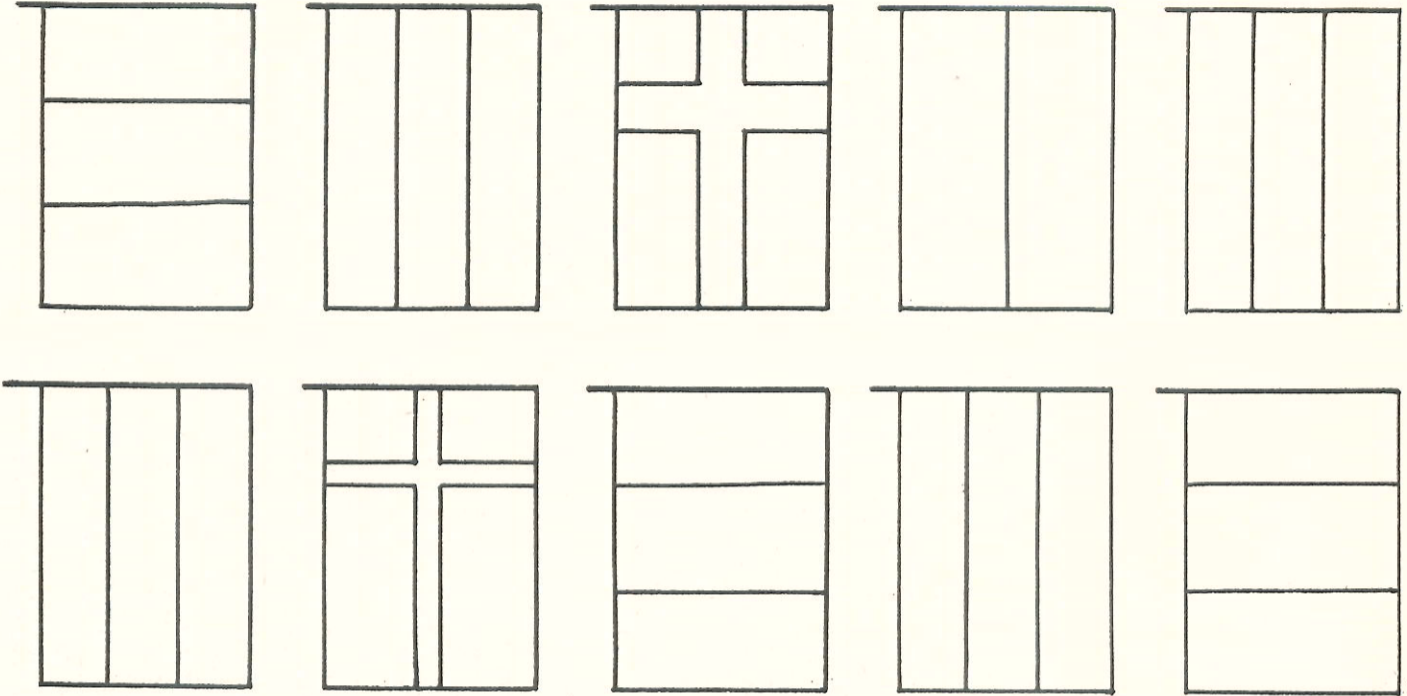
Voor de kinderen van 9 jaar en ouder
Voor jullie hebben wij 10 vlaggen getekend. Het zijn die van

- België
- Frankrijk
- Denemarken
- Duitsland
- Italië
- Luxemburg
- Nederland
- Oostenrijk
- Polen en Zweden

De volgorde waarin de vlaggen zijn afgebeeld is echter anders.

Wij vragen jullie nu: onder de vlaggen het land te noemen waarbij die vlag hoort; 2e de vlaggen te kleuren zoals ze in werkelijkheid zijn.

Oplossingen van deze puzzels moeten uiterlijk 28 april 1961 in ons bezit zijn. Je weet: naam en adres leeftijd jongen of meisje veel succes!

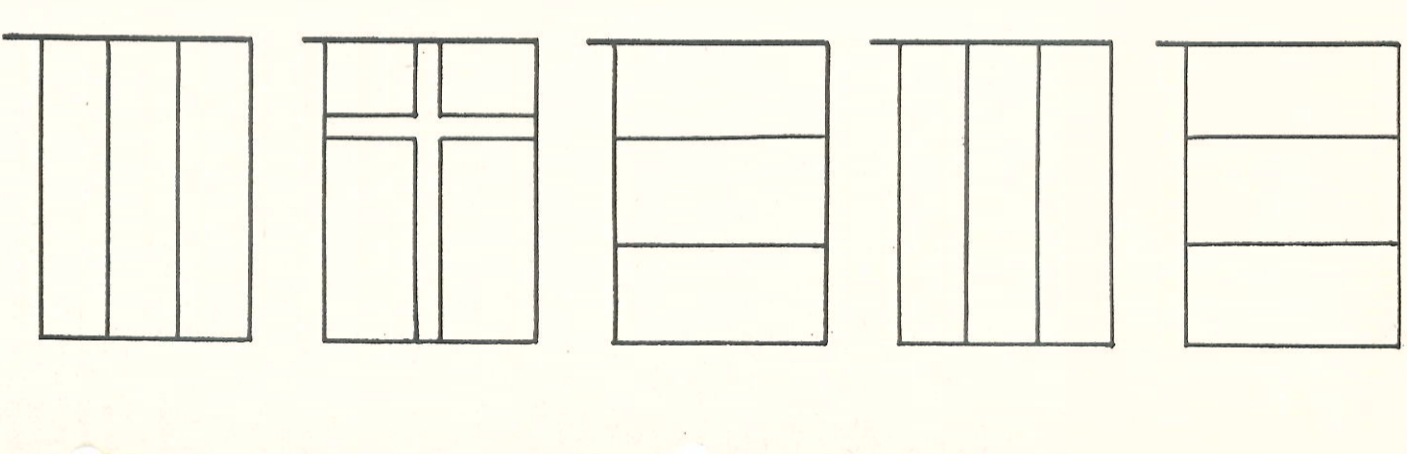
VERVOLG VAN PAG. 3

sen en boenen of welja daar begon het weer: zachte vlokjes, die langzaam naar beneden dreven.

„Het sneeuwt weer! riep kabouter Weerman, allemaal naar binnen”!

Weer vluchtten ze allemaal naar binnen. Maar nauwelijks was de deur weer dicht of het sneeuwde niet meer. Kabouter Weerman probeerde nog om de kabouters van hun schoonmaak af te houden, maar ze hadden nu de smaak te pakken. In een tel stonden ze weer buiten.

Vol verwachting keek Weerman naar de lucht in de hoop, dat het weer zou gaan sneeuwen. En ja hoor! daar kwamen de vlokjes weer. Maar zijn geroep: „allemaal naar binnen” had nu alleen maar tot gevolg, dat er van achter een

grote struik een enorm gelach klonk. Wantrouwend ging kabouter Weerman kijken wat er aan de hand was. Achter de struik stonden bijna alle kabouters in een grote kring om Durfal en Niksnebang heen, die uit alle macht op een matrasje stonden te kloppen. Dat matrasje was een beetje gescheurd en bij iedere klop van de matteklopper vloog een wolk van kleine kapokvlokjes door de lucht.

Wat schaamde Weerman zich! Had hij me daar die kapokvlokjes voor sneeuw aangezien en zich beet laten nemen door die twee bengels! Stil sloop hij terug naar het kabouterhuis en ging stil in een hoekje zitten pruttelen. Hij wist in ieder geval wel, dat de kabouters zich niet veel meer van hem aan zouden trekken als hij volgend jaar zou zeggen, dat het nog te vroeg was voor de schoonmaak.

Daar zagen we plotseling onder laag overhangende takken een ruwhouten tafel en een paar banken. 't Bleek ook een prachtig uitzichtpunt te zijn over de rivier.

EEN APENVERHAAL

De laatste keer, toen ik jullie vertelde over onze tocht naar de Victoriawater-vallen in Rhodesta, heb ik beloofd jullie iets te vertellen over de apen, die daar in 't wild leven. Ja, ik weet wel wat jullie nu zeggen: „Enige dieren hè, die apen” en dan denken jullie aan de apen, die jullie in Artis zagen en waar je zo'n plezier om hebt gehad. Maar wij ontdekten al gauw dat ze niet alleen grappig, maar ook erg lastig en ondeugend kunnen zijn. Daar ga ik jullie nu iets over vertellen.

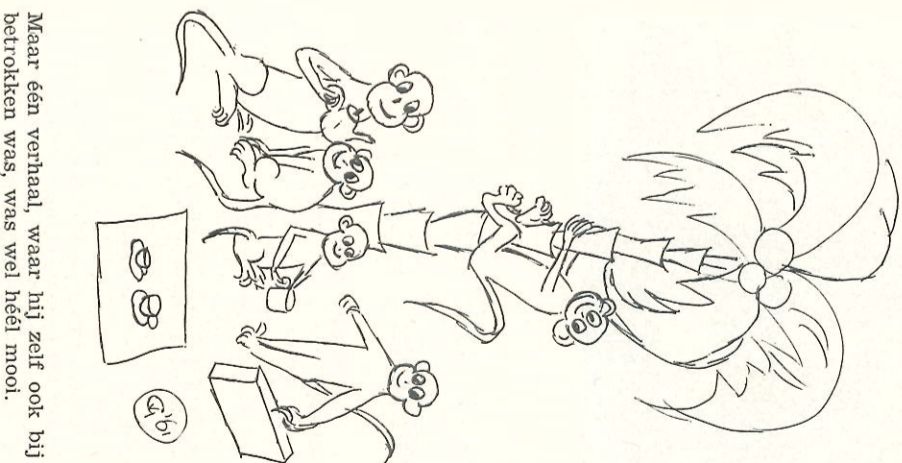
Toen wij bij de Victoriawater-vallen aankwamen, gingen wij langs de oever van de Limpopo naar een plekje zoeken om te picknicken.

Daar zagen we plotseling onder laag overhangende takken een ruwhouten tafel en een paar banken. 't Bleek ook een prachtig uitzichtpunt te zijn over de rivier.

Net, toen ik vol ijver de prunus, theepot en kopjes uit de auto haalde, kreeg ik een gevoel of er iets of iemand naar me keek. Plotseling hoorde ik een geritsel boven me en wat zag ik..... een paar schattige(?) langstaartapen, die vanaf hun hoge zetel rustig naar ons zaten te kijken. Wat vonden wij ze lief, maar dat duurde niet lang. Ik had nog maar net het brood op tafel gelegd en draaide me om naar de auto of ik hoorde een donderend geras van brekende kopjes, een vallende theepot en een gekrijs waar je naar van werd. In dat korte ogenblikje was meteen alles wat eetbaar was van de tafel verdwenen en verhuisd naar hogere sferen, waar de familie aap aan 't picknicken sloeg.

Jullie begrijpen wel, dat wij elkaar een beetje beduusd aankleken.

Die middag kwam de boswachter om ons een plaats aan te wijzen voor onze tent. Toen hij ons verhaal hoorde, begon hij te lachen en zei: „Dat plekje kennen ze wel zo goed, ze zitten er gewoon te wachten op hun maaltijd”. Hij vertelde toen allerlei dingen, die andere kampeerders hadden ondervonden.

Maar één verhaal, waar hij zelf ook bij betrokken was, was wel héél mooi.

Op een keer ging hij met een groepje eind langs de rivier wandelen om dan met de boot over te steken naar één van de vele eilandjes.

Toen ze met de boot weer in de buurt van de plek kwamen, waar ze de tocht begonnen waren, zei één van hen „Och nee, kijk eens, wat schattig, daar zit een hele apenfamilie bij elkaar.”

De verrekijkers kwamen er bij te pas en wat zagen ze..... de apenfamilie was druk bezig zich te ontfemen over de inhoud van de mand met broodjes, 't zij hadden vergeten mee te nemen!

Toen wij de eerste dag van een tocht

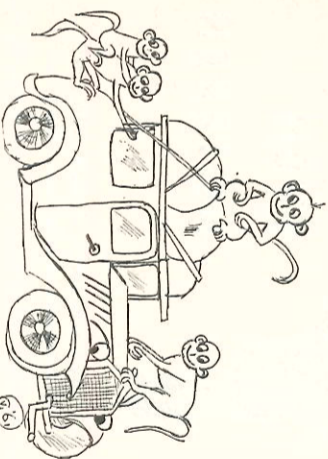
in de omgeving terugkwamen, was het om en in de tent een ravage. Ja, jullie hebben het goed gezien, 't waren weer onze langstaartapen, die alles wat eetbaar was er uit hadden gehaald. Gelukkig kwam de boswachter toen op 't idee om een boe te geven, die op de tent kon letten, als wij weg waren. 't Was een aardige jongen van een jaar of 14. Als hij in de buurt was, moesten jullie niet denken, dat de apen naar beneden durfden te komen.

Ze wisten wel, hoe goed hij met stenen kon mikken. Als ik het probeerde, leek het wel of ze me uitlachten. Ze speelden door de takken heen kletkeboe met mij en uit hun geschreeuw tegen elkaar, kon je wel opmaken, dat ze me maar een prul vonden en helemaal niet bang waren. Eén was het om te zien, hoe moedertap voor haar kinderen zorgde. Vaak zag je haar met een jong op haar rug van de ene boom naar de andere springen.

Grappig was ook als ze met hun lange staarten (vandaar hun naam) om de tak heen geshingerd de wereld op z'n kop bekeken.

Toen na een paar weken de auto gepakt stond voor vertrek leek 't wel of ze afscheid kwamen nemen. De hele kolonie was om en op de auto. Eén hing er zelfs aan 't handvat, 't leek wel of hij de deur voor ons open wou doen.

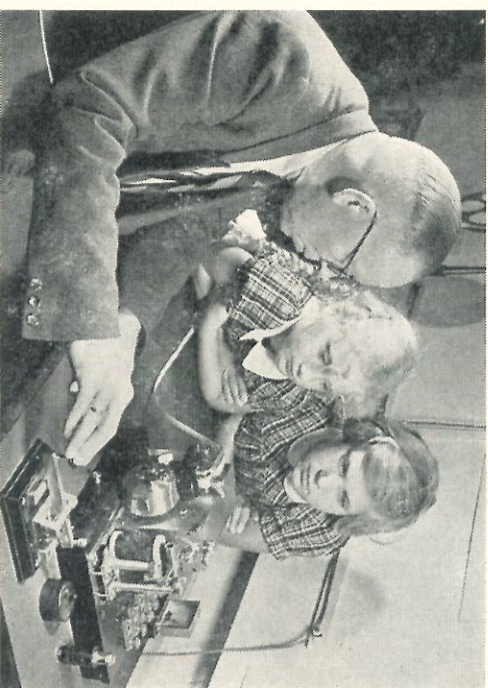
Misschien wilden ze wel zeggen: „Wij zijn wel erg ondeugend geweest, maar vergeef het ons maar, zo zijn we nu eenmaal”!

HET LIJKT ALLEMAAL ZO GEWOON, MAAR ...

Hebben jullie wel eens een brief geschreven? Je weet, dat je dan het adres er duidelijk op moet zetten, naam, straat en plaats van bestemming. Als dat klaar is, plak je er een postzegel op en doe de brief in de brievenbus. En dan gaat de rest vanzelf en de volgende ochtend wordt de brief bezorgd aan het door jou opgegeven adres. Dat doen de postbode en het lijkt allemaal zo eenvoudig. De geschreven brief wordt uit de brievenbus gehaald, op een postkantoor gestempeld en dan door de brievenbesteller naar de geadresseerde gebracht. Doorgewoont, nietwaar! Maar wanneer het nu gaat om enkele miljoenen brieven per dag? Gaat het dan ook zo gemakkelijk?

Nu iets anders. Je hebt thuis te luffen. Je wilt je vriendje bellen. Wat doe je? Goed, hoorn van de haak nemen, wachten op zemoon, nummer draaien en als je vriendje thuis is kan je direct met hem spreken, al woont hij aan het andere eind van de stad. En als je een tante wilt bellen die in een andere stad woont dan draai je eerst een ander getal — het netnummer —

ER WAS EENS EEN MAN, DIE EEN TOREN BOUWDE VAN ACHT MILJOEN KILO!

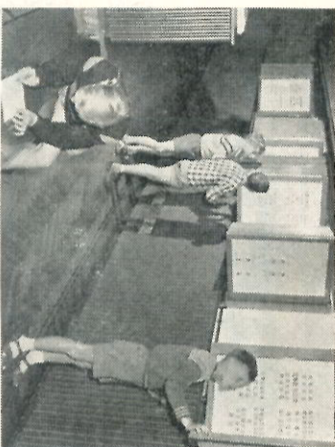
Die toren staat in Frankrijk. En om nog duidelijker te zijn: hij staat in Parijs, aan de linker oever van de Seine. Hij is driehonderd meter hoog, heeft 7 miljoen gouden Francs gekost en heet..... juist, jullie raden het al: de Eiffeltoren.

De man, die deze toren heeft gebouwd was Gustave Eiffel die in 1832 in Dijon werd geboren. Al vroeg toonde hij veel belangstelling voor de techniek en nadat hij de lagere school had doorlopen ging hij werktuigkunde studeren in Parijs. Op 36-jarige leeftijd stichtte hij een fabriek voor metaalconstructies. Hij bouwde bruggen en viaducten, alles van metaal en had daarmee zoveel succes, dat hij in 1886 van de Franse regering de opdracht kreeg een toren te bouwen voor de wereldtentoonstelling, die in 1889 zou worden gehouden. Het moet een grote veldtoering voor Eiffel zijn geweest, toen zijn ontwerp werd goedgekeurd, maar toen in 1889 de toren klaar was, brak er een storm van verontwaardiging los! De mensen die het konden weten, of althans die dachten dat ze het wisten, noemden het een foelstelijk ding,

en daarna het telefoonnummer van tante. Het kan ook zijn, dat je de weersverwachting wilt weten. Dan draai je 003 en je krijgt te horen, of je zondert jas naar buiten kan gaan of niet. Het is allemaal o zo gewoon.

En dan de televisie. Je zet 's avonds je toestel maar aan en je kan genieten van een binnen- of buitelandse programma. Misschien kan je wel het kunstmaandorkest beluisteren, waarvan het programma wordt uitgezonden uit de zaal van Van der Heen.

Maar hoe komen al deze dingen tot stand? Gaat dat allemaal wel zo makkelijk? Als je hierover iets meer wilt weten moet je eens gaan kijken in het Postmuseum aan de Zeestraat nr. 82 te

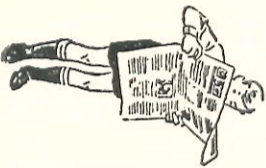
Den Haag. Daar zullen al deze dingen je veel duidelijker worden en je gaat echt inzien, dat er tussen het ogenblik waarop jij de brief op de post doet en de bezorging bij de geadresseerde heel wat werk moet worden verricht. En je kan zien, wat er allemaal moet gebeuren, voordat de muziek en het beeld van het Kunstmaandorkest in je huiskamer komt.

Ga daar eens kijken. Je zal er geen spijt van hebben. Ook postzegelverzamelaars kunnen daar hun hart ophalen, zoals je op de foto kan zien. Het museum is op werkdagen geopend van 10 tot uur. Schrijf ons eens als je bent wezen kijken.

de Seine, als een smal zilveren lint. Daaroverheen de bruggen met hele kleine autootjes en nog veel kleinere mensjes. Net speelgoed. En dan ben je nog maar op halve hoogte!

In de Eiffeltoren is een lift, maar er zijn ook trappen. Er is eens een meneer geweest, die per fiets die trappen van de Eiffeltoren is afgedaald. De Pariszenaars vonden dat zo praktisch, dat ze die meneer — Pierre Labric heette hij — de burgemeester van Montmartre hebben gemaakt. Dus als julle nog eens burgemeester willen worden, weel je, wat je hebt te doen! Zelf vind ik de lift makkelijker.....

Eens heb ik de Eiffeltoren gezien op een regenachtige dag. De top was toren niet te zien door de laaghangende bewolking. Als je dan maar dat machtige bouwwerk kijkt krijg je pas een indruk van de geweldige hoogte en je krijgt ontzag voor het genie, dat Gustave Eiffel was. Op 23 december 1923 overleed deze grootmeester van de staalconstructiebouw.

EVEN NOTEREN

De volgende Jeugdkrant zal verschijnen op 19 mei 1961.

GROTE SCHOONMAAK

Dan gingen de kabouters maar weer met trieste gezichtjes op hun stoeltjes zitten wachten, want al vonden ze dan kabouter Weerman een ware zonnepruim, hij voorspelde het weer en hij was al zó lang in het kabouterhuis, dat niemand zich kon herinneren, dat hij er niet was.

En dus zaten ze daar op hun stoeltjes te wachten en zich te vervelen. Ja, ze verveelden zich echt. De hele winter hadden ze al „Zwaan kleeft aan" gespeeld en „Zakkoekje leggen" en alle plekjes in huis waren al zó vaak geprikt, dat ook verstopte spelen niet leuk meer was. De meeste kabouters verveelden zich; ze draaiden vlechtjes in hun baardjes, haarden ze er weer uit en wachtten ongeduldig tot kabouter Weerman zou vinden, dat het tijd werd, dat ramen en deuren open konden om de frisse lentelucht en de zon binnen te laten en al het stof van een hele winter naar buiten te vegen.

Wat de kabouters niet wisten was, dat kabouter Weerman helemaal niet van al die schoonmaaktrommel hield. Hij zou het liefst ook maar de hele zomer in huis zijn gebleven en daarom probeerde hij ieder jaar die schoonmaak zo lang mogelijk uit te stellen.

Als de kabouters goed hadden opgelet, hadden zij vast wel gemerkt, dat de twee jongste kabouters Durfal en Niksnehang de laatste dagen al maar binnenpretjes hadden als ze elkaar aankleken en vaak moeite hadden niet in lachen uit te barsten. Die twee voerden vast wat in hun schild!

Eindelijk kon kabouter Weerman niet langer zeggen, dat het buiten nog te koud was, want regelmatig zagen ze de haasjes en de konijntjes al langs hun huisje rennen en dolle voorjaarsbronges maken. „Nou vooruit dan maar!" bromde Weerman, toen de kabouters hem de volgende morgen weer vol verwachting aankleken „jullie met je frisse lucht!"

Juichend maakten de kabouters ramen en deuren open en begonnen onder het zingen van een vrolijk lied, tafels, stoelen, bedden, hun hele hebben en houwen naar buiten te dragen, en daar op het mos voor hun huis werd het een geklop en gepoets van jewelste!

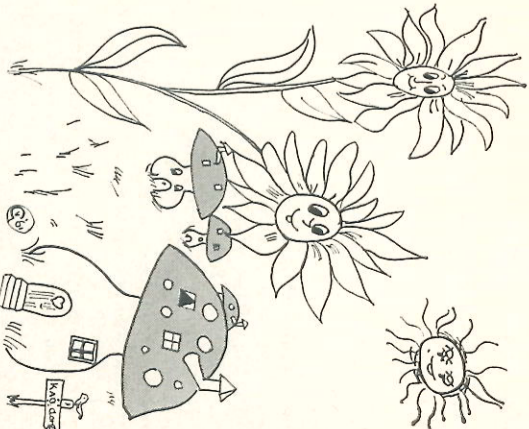

„Hoei hoei!" loeide de oostenwind door het bos. Het leek wel of hij haast had weg te komen, zo ging hij te keer. In zijn vaart hoog hij de boontoppen heen en weer en het was net of al die oude bomen hun wijze hoofd stonden te schudden over zoveel haast. Want ja, haast had hij, de oostenwind. Hij had juist uit koude streken de laatste koude lucht aangekregen en die moest hij echt nog kwijt, voordat de lentezon een eind zou maken aan al die kou. Neen, spelen met warme lucht was goed voor de zuidewind. Hij voelde zich pas helemaal op zijn gemak als de mensen tieper in hun kragen doken of liever nog voor hem in hun huizen vluchtten en bij de kachel kropen. Dan was hij de baas in hun straten. In het bos kropen de dieren dieper in hun holletjes. „Hoei, hoei!" hij was de baas, al wist de oostenwind heel goed, dat zijn plezier gauw afgevoerd zou zijn.

Neen, het zou gauw met de kou gedaan zijn. Dat wist de oostenwind, dat wisten de blaadjes van de bomen in het bos, de mensen en de dieren en ook de kabouters in het grote kabouterhuis onder aan de voet van de eikenberg.

Kabouters, moet je weten, houden nog minder van de winter dan de mensen en zijn zo verstrandig om als het kan de hele winter in hun huisje te blijven. Natuurlijk duurt zo'n winter ook voor kabouters heel erg lang en omdat ze al die maanden binnen hebben gezeten, zijn ze misschien nog blijer dan de mensen als de lente in aantocht is.

Zoals gewoonlijk waren de kabouters weer laat opgestaan die morgen in maart. Aan allerlei dingen hadden ze de laatste dagen al gemerkt, dat de lente in aantocht was. Vol verlangen hadden ze overdag hun neusjes tegen de ruitjes van hun huis gedrukt om te voelen of de zon al warm genoeg was om naar buiten te gaan. Maar steeds van het kabouterhuis open te maken en met hun grote schoonmaak te be-

Met een zuur gezicht stond Weerman dat alles aan te kijken vanuit de deuropening. Maar plotseling klaarde zijn gezicht op: heel langzaam dwarrelden daar uit de lucht witte vlokjes! „Het sneeuw!" brude Weerman, allemaal naar binnen!

De kabouters konden eerst hun ogen niet geloven, maar ja het was toch echt waar. Allemaal witte vlokjes! Sneeuw! daar moesten ze niets van hebben en op een draffie houden ze weer naar binnen!

Maar toen ze binnen waren en ongelovig hun gezichtjes nog eens tegen de ruitjes drukten was er van sneeuw niets meer te bekennen! In een ommezwentje stonden ze weer buiten. Maar nauwelijks waren ze weer aan het poel-

Vervolg pag. 4 kolom 2

